

Chương 225: Bị Olivia Dối Rối

(Số từ: 2994)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:51 PM 05/05/2023

Tôi giải thích ngắn gọn cách thức và hoàn cảnh mà chiếc vòng tay bảo vệ kia đã được sử dụng.

Việc xác minh chi tiết dựa trên đánh giá của Hội mạo hiểm giả, đã được báo cáo cho Temple, vì vậy những gì tôi nói là đáng tin cậy. Nếu cô ấy muốn kiểm tra thêm, cô ấy chỉ có thể sử dụng vòng tay bảo vệ dùng một lần.

“Royal Class...”

Hội trưởng có vẻ như vừa được nhắc lại về khả năng áp đảo của Royal Class.

“Đó là điều mà một người trong chúng tôi có khả năng nếu họ tự làm việc. Hội Nghiên cứu Phép thuật là một nhóm tập hợp tất cả các sinh viên chuyên ngành Ma thuật của Royal Class lại với nhau.”

Yêu cầu của chúng tôi không hoàn toàn vô căn cứ.

Cho đến nay vẫn chưa đủ bằng chứng, nhưng ít nhất nó chắc chắn là một phần bằng chứng.

“Tôi hoàn toàn tin rằng những người vượt ra ngoài mọi lẽ thường chắc chắn sẽ tạo ra kết quả đi ngược lại mọi hình thức lẽ thường.”

Royal Class không phải là nơi áp dụng lẽ thường. Đó là nơi tập hợp những người không bao giờ nên bị đánh giá theo tiêu chuẩn của người thường.

Đó là nơi mà những nhóm ngớ ngẩn được gọi là tài năng lớn lên để làm những việc không thể thực hiện được theo bất kỳ hình thức hợp lý nào.

Đỉnh cao của những điều phi lý đó là những người như Ellen Artorius.

Harriet de Saint-Owan cũng là một người như thế. Tuy nhiên, chừng đó là chưa đủ để thuyết phục họ.

“Nếu thành tích của chúng tôi không đủ, chúng tôi có thể tạo ra thứ gì đó như thế này hoặc lớn hơn thế này một chút vào lúc này.”

Ngân sách của chúng tôi không thực sự thiếu. Nếu chúng tôi cần thành tích để có ngân sách cao hơn, chúng tôi sẽ chọn tạo một số mục hợp lý thay vì những mục ngớ ngẩn một chút.

—[Thuật giả kim] của Christina...

—Và [chế tạo ma thuật] của Adelia.

Nếu tôi kết hợp cả hai, chúng tôi sẽ tự động đạt được một số kết quả tốt.

“Tôi chỉ đến đây vì tôi không muốn lãng phí thời gian với những mục tiêu tạm thời không cần thiết chỉ để đạt được mục tiêu chính của chúng tôi.”

Tuy nhiên, điều duy nhất quan trọng với tôi là thời gian.

Cả Hội trưởng và phó Hội trưởng đều im lặng.

“Chúng tôi sẽ xem xét nó.”

"Cảm ơn."

Như vậy, tôi đã có thể yêu cầu của chúng tôi được xem xét ngay cả sau khi tôi được cho biết rằng họ thậm chí sẽ không thèm xem xét nó vì hoàn cảnh của chúng tôi. Bỏ lại những lời đó, hội trưởng hội học sinh tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi.

“Chỉ giữa chúng ta thôi, cậu không phải là chuyên ngành ma thuật, đúng không, Reinhardt?”

"...KHÔNG. Tôi không."

'Cái gì?'

Tôi đã giới thiệu bản thân, nhưng tôi chưa nói với họ chuyên ngành của tôi là gì.

“Tại sao cậu lại là Hội trưởng của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật?”

“...Vì những người đó chỉ biết học, họ cần ai đó bắt họ làm những việc như thế này, vì vậy tôi là người buộc họ tiếp tục làm nhiệm vụ.”

“...Cậu thật tọc mạch. Như mong đợi.”

—Tọc mạch...

Ý cô ấy là gì khi nói 'như' mong đợi'?

“Cô có biết tôi không?”

Tôi nghiêng đầu trước những lời nói của cô ấy, có vẻ như cô ấy đã biết tôi từ trước.

“Phải, chúng tôi biết tất cả về cậu.”

Người trả lời câu hỏi của tôi không phải là Hội trưởng, mà là phó Hội trưởng.

“Rất cuộc thì chúng tôi phải thức trắng đêm vì những gì cậu đã làm mà.”

“...Ý cô là gì khi nói 'vì những gì tôi đã làm'?”

“Orbis Class.”

“Ah.”

—Sự cố Orbis Class...

Mặc dù rõ ràng là hội học sinh sẽ biết về nó, nhưng ý họ là gì khi nói rằng họ phải thức trắng đêm vì nó?

Phó Hội trưởng mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh khi đưa một chiếc khăn tay khác cho Rain Kali, người lại bắt đầu chảy máu mũi.

“Vì Orbis Class phải đóng cửa khẩn cấp nên cuộc thi lễ hội đã bị hủy bỏ.”

“...Ah.”

“Vì vậy, tất cả chúng tôi phải thức cả đêm để chuẩn bị một thứ khác để lấp chỗ trống của nó.”

Việc đóng cửa khẩn cấp của Orbis Class...

Do đó, một số sự kiện đã bị hủy bỏ.

Hội học sinh đang vật lộn để lấp đầy những lỗ hổng đó bằng thứ khác.

Làm thế nào tôi nên nói về nó?

Đó là cái mà người ta gọi là hiệu ứng cánh bướm. Đối mặt với hậu quả của những hành động của mình ở những nơi không ngờ tới như vậy là điều khá khó chịu đối với tôi, bất kể tôi đã trải qua bao nhiêu lần.

Vì vậy, đó là lý do tại sao hội học sinh đã biết tôi trước khi họ gặp tôi.

Đương nhiên, họ có ấn tượng gì với tôi là điều hiển nhiên.

Và tôi không thể tin rằng họ thậm chí không chửi tôi sau khi tôi đến gặp họ để yêu cầu thêm tiền.

Tôi sẽ đập đầu vào ngay khi bước qua cánh cửa đó nếu tôi ở trong hoàn cảnh của họ.

Cuối cùng, tôi phải thừa nhận rằng hai người đó hào phóng hơn tôi nghĩ ban đầu rất nhiều.

* * *

Hội học sinh chưa quyết định cung cấp thêm ngân sách cho chúng tôi, họ chỉ nói rằng họ sẽ xem xét yêu cầu của chúng tôi, vì vậy vẫn chưa có gì chắc chắn.

Tôi không chắc liệu số tiền đó có đủ hay không, ngay cả khi chúng tôi được tăng ngân sách. Dù sao, chúng tôi càng có nhiều tiền thì càng tốt.

Người ta nói rằng không ai biết điều gì có thể xảy ra trong tương lai, nhưng có quá nhiều điều tôi không biết.

Trong học kỳ đầu tiên, tôi sẽ không bao giờ đoán được rằng mình sẽ đi khắp nơi để quyên tiền nghiên cứu trong học kỳ hai.

Tôi đã nghĩ đến việc làm nhiều việc khác nhau ngoài thời gian tập luyện, nhưng việc chạy vạy để vay tiền không phải là một trong những việc đó.

Nếu câu trả lời của hội học sinh là phủ định, tôi tự hỏi liệu chúng tôi có nên thực sự chỉ làm việc trên các dự án khác để tạo ra thành tích một cách mạnh mẽ trước hay không.

Dù sao thì, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chờ đợi câu trả lời của hội học sinh.

"Reinhardt, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Khi trở lại ký túc xá của Royal Class, tôi thấy Olivia Lanze đang đợi tôi trở lại trong ký túc xá năm nhất.

"...Tại sao em ở đây?"

"Cái gì? Em chỉ muốn gặp chồng tương lai của mình. Em không được phép đến thăm à?"

'Tôi thực sự khó chịu!'

Nói điều gì đó dọc theo những dòng đó, cô ấy giả vờ hờn dỗi và quay lại.

Olivia lại làm vài trò điên rồ, nhưng cô ấy thực sự hành động rất dễ thương, vì vậy tôi cảm thấy như mình sắp phát điên lên!

Cái cách mà những sinh viên khác đi ngang qua nhìn tôi lại trở nên thực sự kỳ lạ! Tôi đã cố gắng chăm sóc hình ảnh của mình những ngày đó, nhưng mỗi lần cô ấy xuất hiện, mọi thứ lại diễn ra một cách kỳ lạ!

Liana, người cũng đi ngang qua chúng tôi, đang hoàn toàn nhìn tôi với vẻ mặt như muốn hét lên, “À. Thằng ăn chơi chết tiệt đó lại giờ trò nữa rồi. TSK tsk!”

“Anh chưa bao giờ đồng ý với bất cứ điều gì như thế, và anh cũng không muốn, vì vậy hãy ngừng làm những việc này trước mặt tất cả các sinh viên khác!”

“Ồ, vậy thì, nếu không có ai khác nhìn thấy chúng ta thì sao...?”

Chết tiệt.

Em sẽ chỉ sợ hãi một lần nữa.

Không phải vậy sao?

“Ồ. Được rồi. Vậy chúng ta đi đâu đó riêng tư nhé?”

Khi tôi lạnh lùng lắm bầm những điều đó, Olivia Lanze nao núng.

"Ah. C-chuyện đó... em chỉ... em chỉ đùa thôi, đùa thôi!"

Olivia đang làm những cử chỉ khá cường điệu, có vẻ lo lắng đến mức cô ấy thực sự có thể ngất xỉu nếu tôi thực sự kéo cô ấy đi đâu đó.

Tôi biết cách xử lý cô gái này rất tốt.

—Tôi chỉ cần hành động quyết liệt. Đó là một kiểu hung dữ khác với cách tôi cư xử với Adelia và những người khác.

"Vậy có chuyện gì?"

"À-à, em chỉ muốn hỏi liệu các cuộc đàm phán ngân sách có diễn ra suôn sẻ không... Tại sao anh luôn nổi điên lên khi nhìn thấy em...?"

Olivia có vẻ hơi khó chịu. Thực sự khó chịu.

Ồ, tôi có hơi quá khắc nghiệt không?

"Anh yêu cầu họ nói rằng họ sẽ xem xét yêu cầu của bọn anh, mặc dù lúc đầu họ tuyên bố rằng họ sẽ hoàn toàn từ chối. Chà, anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa."

* * *

Biết rằng đó là điều mà tôi đang gặp rắc rối, có vẻ như Olivia đã đích thân đến vì cô ấy tò mò muốn biết mọi thứ đang diễn ra như thế nào.

Chà, tôi không nên quá khắt khe với cô ấy, vì cô ấy đứng về phía tôi.

Tôi thực sự đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ cô ấy.

Không, nhưng cô ấy vẫn còn quá hung hăng.

Tôi nhận thấy Ellen đang nhìn chúng tôi từ xa.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy khá sợ hãi vào lúc đó. Tôi biết rằng cô ấy chỉ đang nhìn chúng tôi, nhưng vẻ mặt của cô ấy như muốn hét lên, "Hả? Tại sao cô ấy ở đây?"

Tôi cảm thấy như mình sắp hoảng sợ!

Tôi sắp bị giết sao?

Tôi thực sự cảm thấy như mình sắp chết.

Tôi không biết lý do nào đã gây ra điều đó, nhưng tôi tin chắc rằng mình sẽ chết vào ngày hôm đó!

"Em đã suy nghĩ về một số điều. Về ngân sách của anh... Thực sự có thể có một cách khác để anh có thể kiếm được một số tiền."

May mắn thay, Olivia không tiếp tục nói những điều kỳ lạ và thay đổi chủ đề.

Không nhưng...

Một cách để tăng ngân sách của chúng tôi?

Làm thế nào mà cô gái đó nghĩ ra một cái gì đó như thế? Mặc dù tôi không biết đó là phương pháp gì, nhưng chúng tôi càng kiếm được nhiều tiền càng tốt và chính Olivia Lanze là người đã nghĩ ra cách thay thế đó.

"Nó là gì?"

“Anh có thể nhận quyền góp.”

“...Cái gì?”

Chưa bao giờ trong đời tôi có thể nghĩ ra thứ gì đó như thế

Nếu bạn không có tiền, chỉ cần quyền góp.

Dòng suy nghĩ đó là gì vậy?

* * *

Không ai sẵn sàng đầu tư vào chúng tôi.

Việc tăng ngân sách của chúng tôi cũng rất khó khăn...

Vì vậy, chúng tôi chỉ nên nhận được một số đóng góp.

Đó chỉ là những loại vô nghĩa đó là gì?

Olivia nói, “Thế thì sao? Em không thông minh à?” với giọng điệu tự tin, chiếc mũi của cô gần như chọc thủng bầu trời.

“...Chà, có vẻ như em nghĩ ra điều đó bởi vì các nhóm tôn giáo kiếm được rất nhiều tiền theo cách đó. Điều đó sẽ không hiệu quả.”

Bạn không có tiền? Sau đó, một tín đồ tốt, ngoan đạo và giàu có sẽ chỉ cho bạn một ít!

Có phải chỉ những người thuộc các nhóm tôn giáo như vậy mới có thể có những ý tưởng khác thường như vậy không?

Có phải cô ấy không thể từ bỏ lối suy nghĩ đó mặc dù cô ấy đã từ bỏ đức tin của mình?

Olivia Lanze trông thực sự sốc trước lời nói của tôi.

“Anh, anh...Anh nghĩ...rằng em là một con ngốc hoàn toàn, phải không...?”

Cô ấy trông vô cùng khó chịu.

Olivia mang một biểu cảm đầy nước mắt. Không, làm sao tâm trạng cô lên xuống như tàu lượn siêu tốc được? Theo những gì tôi biết, trước đây cô ấy chắc chắn không phải là loại người như vậy.

Tôi nghĩ đó là thứ mà người ta gọi là lưỡng cực.

Olivia bắt đầu bấu môi cùng với biểu cảm dầm nước mắt.

“Em đang nói về cuộc họp nhóm tài trợ, Đồ ngốc.”

“...Sự tài trợ?”

Có vẻ hơi phẫn khích, Olivia nói, 'Hừm!'

Đặc điểm tính cách thực sự của cô gái đó là cái quái gì vậy? Cô ấy có vẻ giống như một sự pha trộn kỳ lạ của tất cả các thuộc tính nhân vật mà người ta có thể tìm thấy.

Đôi khi cô ấy lạnh lùng và điềm tĩnh, đôi khi cô ấy cực kỳ ngọt ngào, sau đó cô ấy hành động như một nữ anh hùng của các thẩm phán, và đôi khi cô ấy hoàn toàn là một người hoàn hảo.

Tất cả những thuộc tính khác nhau đó dường như trộn lẫn với nhau khá nhiều, khiến nó trở nên điên rồ hơn. Olivia hơi cúi xuống với hai má phồng lên

và hai tay khoanh lại. Ngay sau đó, cô ấy bắt đầu nói nhiều hơn một chút.

“Royal Class được điều hành bằng vốn của Temple, nhưng nó cũng có các tổ chức tài trợ riêng. Rốt cuộc, càng có nhiều tiền miễn phí thì càng tốt. Câu lạc bộ của anh cũng ở trong tình trạng tương tự, phải không?”

Các tổ chức tài trợ... Tôi không biết những thứ như vậy tồn tại.

“Có nhiều người giàu tham gia vào việc đó không?”

“Nếu họ không giàu, tại sao họ lại tham gia vào những thứ như thế? Bản thân mục đích của việc tài trợ là để tạo kết nối trước với các cá nhân tài năng trong tương lai, các giáo viên của Temple hoặc toàn bộ Royal Class. Em đã tham gia tự nguyện từ năm tư, vì vậy em không chắc mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào đối với các sinh viên năm dưới. Dù sao thì nó là như vậy.”

Một người có thể tham gia vào các cuộc họp tài trợ bắt đầu từ năm tư.

Sự cố Cánh cổng sẽ xảy ra khi các nhân vật chính bước sang năm ba, vì vậy nó thậm chí còn chưa từng xuất hiện trong nguyên tác.

“Không chỉ có những người giàu có, mà còn có nhiều nhân vật có ảnh hưởng như thành viên của

Hiệp hội Phép thuật, một số hiệp sĩ danh tiếng và những người có ảnh hưởng tương tự khác tham dự. Họ có thể cung cấp cho anh các khoản tài trợ cá nhân cũng như các khoản tài trợ dành cho Temple và Royal Class nói chung.”

Các cuộc họp tài trợ được tổ chức để hỗ trợ, tuyển dụng hoặc tạo mối liên hệ với những tài năng xuất chúng trong tương lai của Đế chế. Khi tôi nghĩ về nó, nó có ý nghĩa rằng một cái gì đó như thế tồn tại.

Những tài năng tốt nhất của toàn bộ Đế chế đã được tập trung tại Temple. Nếu là sinh viên chuyên ngành ma thuật, họ sẽ gia nhập Hiệp hội Phép thuật, và những người chuyên về chiến đấu sẽ gia nhập những nơi như Hiệp sĩ Templar. Còn những người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] thì sao? Họ cũng sẽ tham gia một quân đoàn hiệp sĩ. Dù sao đi nữa, họ sẽ nhận được lời đề nghị tuyển dụng từ những nơi cần họ.

—Điều tương tự cũng xảy ra với các sinh viên chuyên ngành không chiến đấu.

Một người thông minh như Louis Ankton có thể còn được đối xử tốt hơn nữa.

“Đó là lý do tại sao em dự định đến cuộc họp tài trợ lần này để tìm kiếm ai đó có thể muốn hỗ trợ

câu lạc bộ của anh, và ở đây anh đang đối xử với em như một con ngốc.”

Có vẻ như Olivia đã vô cùng sốc trước câu nói của tôi rằng cô ấy chỉ có thể đưa ra những tuyên bố vô lý như vậy bởi vì cô ấy từng là thành viên của một nhóm tôn giáo đã nhận được rất nhiều tiền quyên góp.

'Wow, anh ấy nghĩ tôi là một thằng ngốc thực sự.' Đó là những gì cô nghĩ.

Đúng, tôi thực sự đã đi quá xa. Cô ấy là một thiên thần thực sự muốn thử kiếm tiền từ cuộc họp tài trợ vì lợi ích của tôi.

“Chà... Anh xin lỗi, anh là người sai.”

“Vậy nếu anh xin lỗi thì sao?”

“...Cái gì?”

“Anh có nghĩ rằng đó là kết thúc chỉ vì anh nói rằng mình xin lỗi?”

Olivia chỉ vào má.

“Anh nên hôn em một cái.”

“Ôi, cút đi!” (*Thực: chú không muốn thì để tôi :v*)

Cuối cùng, nó vẫn thành ra như vậy!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading